

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **B., s. r. o., S.**, IČO: X., právne zastúpenému: JUDr. V. S., advokátom, N., proti žalovanému: **S., a. s., T.**, IČO: X., **o zaplatenie 39 500,76 eur s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. októbra 2011, č. k. 19 Cb 1/2011-435, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu **o d m i e t a**.
Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom zo 14. októbra 2011, č. k. 19 Cb 1/2011-435, návrh žalobcu na zaplatenie 39 500,76 eur zamietol. Zároveň zaviazal žalobcu povinnosťou zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 4 452,38 eur do troch dní po právoplatnosti rozhodnutia.

Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal voči žalovanému zaplatenia 39 500,76 eur (1 190 000,-- Sk) s príslušenstvom ako pohľadávky vzniknutej v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka z bezdôvodného obohatenia, ktorú nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky. Poukazoval na to, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal plnením bez právneho dôvodu na úkor obchodnej spoločnosti A. - K., s. r. o., so sídlom v H. (IČO: X.), z bežného účtu č. 8755155-189/1900, ktorej v období od 25. mája 1995 do 30. novembra 1995 vykonal postupne neoprávnené inkaso vo výške žalovanej sumy (200 000,-- Sk, 2 x 300 000,-- Sk, 2 x 100 000,-- Sk, 40 000,-- Sk, 60 000,-- Sk, 90 000,-- Sk). Inkaso pritom vykonal v rozpore so zmluvou o bežnom účte bez písomného súhlasu klienta, pracovníci ekonomického úseku ktorého sa domnievali, že spoločnosť prevzala záväzky spoločnosti A. spoločnosť s ručením obmedzeným T. (ďalej iba A. s. r. o.), a preto neoprávnenosť postupu žalovaného zistila až revízia vykonaná v roku 1997.

Žalovaný žiadal návrh zamietnuť. Súd vykonal vo veci náležité dokazovanie a v odôvodnení rozsudku uviedol, že podľa obsahu spisového materiálu Krajský súd v Trnave rozsudkom z 30. marca 2006, č. k. 19Cb/163/1998-304, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 190 000,-- Sk do troch dní a vo zvyšku predstavujúcom uplatnený nárok na úroky z omeškania súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Na základe odvolaní oboch účastníkov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 4. októbra 2007, č. k. 6 Obo 223/2006-343, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30. marca 2006 v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 190 000,-- Sk, zmenil tak, že žalobu zamietol. V časti, ktorou bola žaloba zamietnutá (úroky z omeškania), odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodnutie o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovanému priznal právo na ich náhradu vo výške 119 000,-- Sk.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením zo dňa 24. februára 2010, č. k. I Obdo V 5/2008-375, rozsudok odvolacieho súdu v časti, ktorou bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a vo výroku o trovách konania, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne odmietol dovolanie v časti, ktorou bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený. V odôvodnení rozhodnutia dovolací súd konštatoval nedôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania práva s tým, že žaloba bola podaná dňa 20. mája 1998 a štvorročná premlčacia lehota na uplatnenie práva uplynula 25. mája 1999. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu právo majiteľa účtu na zaplatenie neoprávnene inkasovaných peňažných prostriedkov nie je právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ak banka inkasuje z účtu peňažné prostriedky bez písomného súhlasu (príkazu) majiteľa účtu alebo splnenia zmluvných podmienok a ak jej postupom, ktorý je porušením jej povinností, vznikla majiteľovi majetková ujma, spočívajúca v zmenšení stavu peňažných prostriedkov na jeho účte, je banka povinná mu podľa § 373 Obchodného zákonníka škodu nahradiť.

Po čiastočnom zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 5 Obo 46/2010-379 zrušil rozsudok tunajšieho súdu, č. k. 19 Cb 163/1998-304, v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 190 000,-- Sk a v časti rozhodnutia o náhrade trov konania, a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s poukazom na právny názor súdu dovolacieho s tým, že pred opätovným rozhodnutím veci je potrebné vyzvať žalovaného na predloženie Zmluvy o bežnom účte č. 8653255-189, uzatvorenej so spoločnosťou A., s. r. o., posúdiť list konateľa P. L. z 21.

februára 1995, vyhodnotiť písomné vyjadrenie Ing. J. K., ako aj výsluch P. L., a posúdiť spôsob a podmienky výkonu prevodov so zákonom o platobnom styku.

Súd v odôvodnení uviedol, že na výzvu žalovaný zmluvu o bežnom účte, uzatvorenú so spoločnosťou A., s. r. o., nepredložil s odôvodnením, že tento doklad nemá k dispozícii, nakoľko založený účet bol zrušený ešte pred rokom 1997 a doklady z tohto obdobia sa už u neho nenachádzajú. Obaja účastníci tiež poukazovali na skutočnosť, že zákon o platobnom styku č. 510/2002 Z. z. nie je možné na posudzovaný právny vzťah aplikovať, pretože v rozhodnom čase nebol v platnosti (účinnosť nadobudol až 1. januára 2003) a že platobný styk pred jeho účinnosťou upravovala vyhláška Národnej banky Slovenska č. 275/1994 Z. z., v súvislosti s obsahom ktorej žalovaný uviedol, že ustanovenie § 10 vyhlášky nevyžaduje písomnú formu príkazu na inkaso.

V súlade s právnym názorom vo veci rozhodujúcich súdov vyššieho stupňa súd posudzoval v konaní uplatnený nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody, nakoľko existencia písomného súhlasu (príkazu) majiteľa účtu - A. - K., s. r. o., ako je to predpokladané v bode 3. zmluvy o bežnom účte č. X, podľa ktorého príkazy na disponovanie prostriedkami na účte dáva klient písomnou formou pobočke, ktorá mu vedie účet, nebola preukázaná a v konečnom dôsledku žalovaným ani tvrdená.

Súd v odôvodnení uviedol, že v konaní nebola sporná existencia záväzkov obchodnej spoločnosti A., s. r. o., voči žalovanému, vyplývajúcich z úverových zmlúv, existencia obchodno-záväzkových vzťahov medzi žalovaným a spoločnosťami A., s. r. o. a A.-K., s. r. o., založených zmluvami o bežnom účte, napriek tomu, že zmluva o bežnom účte A., s. r. o., predložená nebola, spornou nebola skutočnosť, že žalovaný z bežného účtu A.-K., s. r. o., v období od 25. mája 1995 do 30. novembra 1995 bez písomného súhlasu alebo príkazu majiteľa účtu odpísal peňažné prostriedky v celkovej výške 39 500,76 eur (1 190 000,- Sk) a že tieto použil na úhradu časti dlhu A., s. r. o., zo zmluvy o úvere č. 95120-0.

Za nepreukázané však považoval súd tvrdenie žalovaného o uzavretí zmluvy o inkase podľa § 692 Obchodného zákonníka so spoločnosťou A., s. r. o., na ktoré žalovaný nepredložil žiaden dôkaz a ktoré navyše odporuje samotnému popisu jednania s konateľom oboch obchodných spoločností P. L.

Na druhej strane mal súd, ako to uviedol v odôvodnení rozhodnutia, na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že P. L. ako konateľ A. -K., s. r. o., súhlas k odpísaniu peňažných prostriedkov z bežného účtu tejto spoločnosti žalovanému, hoci iba v ústnej forme, dal. Tento súhlas s odpísaním prostriedkov na žalovaným uvádzaný účel jednoznačne potvrdila svedkyňa Inge Jakešová, na výpoveď ktorej ako vtedajšej riaditeľky okresnej pobočky žalovaného by síce bolo možné prihliadať ako na výpoveď osoby so vzťahom k predmetu konania i účastníkovi, avšak jej hodnovernosť potvrdzujú nepriamo i iné vykonané dôkazy. V prvom rade list P. L. z 21. februára 1995, napísaný pod hlavičkou spoločnosti A. - K., s. r. o., žalovanému, resp. riaditeľke jeho Senickej pobočky I. J., v ktorom adresátovi bola ozrejmovaná účelovosť založenia spoločnosti A. - K., s. r. o., v súvislosti s kúpou a riadením závodu spoločnosťou A., s. r. o., pričom adresát bol v súvislosti s preberaním záväzkov medzi spoločnosťami požiadaný o úpravu nezrovnalostí v zámene názvov A. s. r. o., T. a A. K., s. r. o., v zmluvách, ktoré úpravy odosielateľ prejavil ochotu dodatočne podpísať.

Nakoľko podľa obsahu spisového materiálu (úverové) zmluvy so žalovaným uzavrela spoločnosť A., s. r. o., obsahom listu podľa jeho výkladu súdom bol žalovaný žiadaný o opravu označenia dlžníka na A. - K., s. r. o. Tomuto záveru nasvedčuje aj použitie pečiatky A. - K., s. r. o., pri podpise úverovej zmluvy č. 95120-0 a pri podpise jej dodatku zo 6. apríla 1994.

Svedčí o ňom (o súhlase P. L. s odpísaním prostriedkov z účtu A., s. r. o.) i písomné vyjadrenie Ing. J. K. z 15. novembra 2001, v období rokov 1995-1997 hlavného ekonóma A. - K., s. r. o., ktorý potvrdil vedomosť spoločnosti o odpisoch z jej účtu v období, keď spoločnosť mala nedostatok disponibilných finančných prostriedkov, rokovania so žalovaným, ktorý poskytnutie úveru spoločnosti podmieňoval prevzatím nesplateného úveru spoločnosti A., s. r. o., ako aj skutočnosť, že spoločnosť až do roku 1997, kedy došlo ku zmene v jej vedení, nepochybovala o oprávnenosti a správnosti postupu žalovaného. V neposlednom rade aj písomná žiadosť spoločnosti A. - K., s. r. o., o prolongáciu (predĺženie lehoty splatnosti) splátky úveru spoločnosti A., s. r. o., predložená Najvyššiemu súdu na pojednávaní konanom dňa 16. mája 2000.

Svoj súhlas s postupom žalovaného nepoprel, hoci ani nepotvrdil, svedok P. L., ktorý si podľa jeho výpovede na okolnosti súvisiace so sporom vôbec nepamätá.

Pri posudzovaní nároku žalobcu na zaplataenie 39 500,76 eur, ktorý po právoplatnom potvrdení zamietnutia nároku na úroky z omeškania rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6 Obo 223/2006-343 zostal predmetom konania, súd v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu skúmal naplnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 373 Obchodného zákonníka - porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti.

Dospel pritom k záveru, že jediné porušenie povinnosti žalovaného zo záväzkového vzťahu vzhľadom na súhlas (príkaz) spoločnosti A. - K., s. r. o., udelený jej konateľom P. L., spočívalo nie vo vykonaní odpísania prostriedkov z bežného účtu spoločnosti, ale v nevyžadovaní pokynu v písomnej forme predpokladanej ustanovením zmluvy o bežnom účte. Vznik škody, ktorá majiteľovi účtu takýmto spôsobom vznikla, je potom následkom dohody majiteľa účtu so žalovaným bez existencie priamej príčinnej súvislosti (bezprostredný vzťah príčiny a následku) medzi porušením povinnosti a vznikom škody, ktorá ako nutná náležitosť vzniku zodpovednosti za škodu nemôže byť nahradená iba iným prístupom k nakladaniu s finančnými prostriedkami spoločnosti po zmene v jej vedení.

Z vyššie uvádzaných dôvodov súd konštatoval absenciu jedného zo zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, a preto žalobu v jej zostávajúcej časti - o zaplataenie 39 500,76 eur ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Trnave podal odvolanie žalobca, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu vyhovel, napadnutý rozsudok zmenil a rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 39 500,77 eur s 23% úrokom z omeškania zo sumy 6 638,78 eur od 25. mája 1995 do zaplataenia, zo sumy 9 958,18 eur od 22. júna 1995 do zaplataenia, zo sumy 9 958,18 eur od 4. júla 1995 do zaplataenia, zo sumy 3 319,39 eur od 19. septembra 1995 do zaplataenia, a s 20,5% úrokom z omeškania zo sumy 1 991,64 eur od 26. októbra 1995 do zaplataenia, zo sumy 1 327,76 eur od 27. októbra 1995 do zaplataenia, zo sumy 3 319,39 eur od 24. novembra 1995 do zaplataenia a zo sumy 2 987,45 eur do zaplataenia, všetko do troch dní. Zároveň žalobca navrhol zaviazať žalovaného povinnosťou nahradiť mu trovy konania.

Žalobca odôvodnil svoje odvolanie tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Žalobca poukázal na to, že všetky tri predchádzajúce prvostupňové rozhodnutia akceptovali nárok žalobcu ako oprávnený a stotožnili sa s právnym názorom žalobcu, že v danom prišlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného a že žalovaný je povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať. Taktiež rozhodnutia odvolacieho súdu nespochybňovali toto právne hodnotenie skutkového stavu a zrušovacie rozhodnutia odvolacieho súdu boli vždy odôvodnené potrebou skúmať otázku, či neprišlo k premlčaniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Žalobca poukázal aj na právny názor dovolacieho súdu a rešpektujúc ho doplnil, že v prípade, ak mu nebude jeho nárok priznaný z titulu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, žiada, aby mu bol jeho nárok priznaný z titulu práva na náhradu škody. Žalobca ďalej dodal, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaný (banka) inkasoval z bežného účtu žalobcu peňažné prostriedky v sume 1 190 000,-- Sk bez jeho písomného súhlasu, týmto postupom žalobca porušil povinnosti vyplývajúce z bodov 3 a 4 zmluvy o bežnom účte č. X. z 19. septembra 1994 a že žalobcovi vznikla majetková ujma, spočívajúca v zmenšení stavu peňažných prostriedkov na jeho účte, a to v rozsahu 1 190 000,-- Sk.

Žalobca má za to, že v konaní bolo preukázané, že žalobca má právo na náhradu škody v sume 39 500,77 eur (pričom zo strany žalovaného nebol označený žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval okolnosti vylučujúce zodpovednosť), rozhodol súd prvého stupňa napadnutým rozhodnutím tak, že sa žaloba zamieta. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne a súčasne z rovnakých dôvodov považuje za nesprávny aj postup súdu prvého stupňa (v tejto fáze konania, t. j. po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci súdu prvého stupňa).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, podľa názoru žalobcu, vyplýva, že súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, pretože na jednej strane prehliadal preukázané porušenia zákona aj zmluvy o bežnom účte číslo X. z 19. septembra 1994, ktorých sa dopustil žalovaný (to je banka disponujúca širokým aparátom platených špecialistov) a na druhej

strane bez akéhokoľvek relevantného dôkazu akceptoval ničím nepreukázané tvrdenie bývalej riaditeľky pobočky žalovaného, že konala na základe ústneho súhlasu vtedajšieho konateľa. Poukázal aj na to, že súd prvého stupňa zjavne nesprávne vyhodnotil aj vzťah spoločnosti A. - K., s. r. o. so sídlom S., IČO: X. a celkom iného právneho subjektu, ktorý podnikal v inom čase, mal iný názov, iné sídlo, iné predmety činnosti, inú štruktúru spoločníkov, iný okruh konateľov, a to spoločnosti A., spoločnosť s ručením obmedzeným, T., so sídlom 059 41 T., SNP 79/12, X.. V konaní nebolo preukázané, že by medzi týmito spoločnosťami prišlo k uzavretiu akejkoľvek platnej zmluvy, ktorá by opodstatňovala vykonanie inkás z účtu v danom prípade. Súd prvého stupňa rovnako bez dôkazu uvádza, že v konaní nebola sporná existencia obchodno-záväzkových vzťahov medzi bankou (žalovaným) a spoločnosťami A., s. r. o. (súd aj tu zrejme opäť mienil spoločnosť s obchodným menom A., spoločnosť s ručením obmedzeným, T.) a spoločnosťou A. - K., s. r. o. Žalobca ďalej uvádza, že sa nikdy nemohol nijako záväzne vyjadrovať k existencii či neexistencii zmluvy o bežnom účte medzi bankou a spoločnosťou A., spoločnosť s ručením obmedzeným, T. Uvedený predpoklad súdu o nespornosti existencie vzťahov založených zmluvami o bežnom účte je chybný a nemožno z neho vyvodzovať v konaní žiadne závery. Žalobca môže potvrdiť len to, že on uzavrel s bankou zmluvu o bežnom účte číslo X z 19. septembra 1994 - len existencia tohto záväzkového vzťahu je nesporná.

Súd prvého stupňa podľa názoru žalobcu pri svojom rozhodovaní dezinterpretoval skutočný obsah a význam listu P. L. z 21. februára 1995, ako aj písomného vyhlásenia Ing. J. K. z 15. novembra 2001. Zo žiadnej z týchto listín nemožno vyvodzovať oprávnenie banky vykonať bez písomného príkazu klienta inkasá z účtu.

Z uvedeného je zrejmé, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Súd prvého stupňa pri právnom hodnotení veci dospel k chybným právnym názorom. Žalobca poukázal aj na neudržateľnosť konštrukcie o možnosti nahradiť písomný príkaz ústnym súhlasom a z toho následne vyvedený záver, že žalovaný sa síce dopustil porušenia zmluvnej povinnosti, ale že tým nespôsobil žalobcovi škodu. Vznik škody, ako aj porušenie povinnosti, ako aj príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti, sú pritom

jednoznačne zrejme. Preto žalobca poukázal na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, pretože z rozhodnutia nie je jednoznačne zrejme, čo viedlo súd k zásadnej zmene v skutkovom i právnom hodnotení v konaní preukázaných skutočností oproti rozhodnutiam prvostupňového súdu v predchádzajúcich štádiách konania. Konanie je preto postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný (banka), ktorý navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, č. k. 19 Cb 1/2011-435, zo 14. októbra 2011 potvrdil ako vecne správne.

Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že svojimi výpoveďami a predloženými dôkazmi preukázal oprávnenosť svojho postupu pri odpisovaní peňažných prostriedkov z účtu č. X a s jeho argumentmi sa stotožnil tak Krajský súd v Trnave (sp. zn. 19 Cb 1/2011 zo 14. októbra 2011) ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (sp. zn. 6 Obo 223/2006 zo 4. októbra 2007).

Žalovaný má za to, že zo žiadneho žalobcom predloženého dôkazu nevyplýva, že odpisovanie peňažných prostriedkov žalovaným z účtu spoločnosti A. – K., s. r. o., by bolo realizované bez súhlasu majiteľa účtu a porušením povinnosti zo zmluvy, uzatvorenej medzi majiteľom účtu a žalovaným. Zo žiadneho právneho predpisu ani dohody banky nevyplývala povinnosť existencie takéhoto súhlasu. Z vykonaného dokazovania navyše bolo preukázané, že súhlas spoločnosti A. – K., s. r. o., na odpisovanie peňažných prostriedkov z jej účtu existoval.

Žalovaný poukázal aj na to, že personálne prepojenie medzi spoločnosťami A., spoločnosť s ručením obmedzeným, T. a A. – K., s. r. o., prostredníctvom konateľa p. P. L. je nevyvrátiteľné a vyplýva z výpisov z obchodného registra, ako aj z listu konateľa oboch spoločností z 21. februára 1995 adresovaného žalovanému (z ktorého vyplýva aj ekonomické prepojenie oboch spoločností), ako aj z výpovede hlavného ekonóma spoločnosti Ing. K., ktorý vo svojej výpovedi z 15. novembra 2001 potvrdil nespochybňovanie existencie súhlasu na odpisovanie peňažných prostriedkov z účtu spoločnosti A. – K., s. r. o., už v roku 1995,

keď sa na túto skutočnosť informoval u žalovaného a namietal ju, navyše mal za to, že súhlas existoval.

V závere žalovaný v súvislosti s odvolaním žalovaného poukázal na to, že dovolací súd nezrušil rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa v časti týkajúcej sa trov konania a v tejto časti je teda rozhodnutie súdu právoplatné dňa 19. novembra 2007.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) odvolanie prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 204 ods. 1 O. s. p. sa odvolanie podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 204 ods. 1 O. s. p.). Do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty (§ 57 ods. 1 O. s. p.). Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň (§ 57 ods. 2 O. s. p.). Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 3 O. s. p.).

Odvolaním napadnuté uznesenie bolo žalobcovi doručené 14. októbra 2011, t. j. piatok. Lehota na podanie odvolania začala oprávnenému plynúť 15. októbra 2011. Posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol pondelok 31. októbra 2011, ako najbližší nasledujúci pracovný deň, keďže koniec lehoty pôvodne pripadol na sobotu 29. októbra 2011. Obsah spisu svedčí o tom, že žalobca podal odvolanie na poštovú prepravu 2. novembra 2011. Z toho vyplýva, že odvolanie bolo podané po uplynutí odvolacej lehoty.

Z uvedeného dôvodu dovolací súd podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odvolanie ako oneskorene podané odmietol.

Odvolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania, lebo v odvolacom konaní mu žiadne nevznikli (§ 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. novembra 2013

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová